

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 160.

Tredie Session.

49de Møde.

Mandagen den 5te Januar.

(Forts.)

Efterberetning (fortsat): Det Planmæssige staaer alligevel der som en planmæssig Størrelse, og ved det Planmæssige forstaaer jeg det, som for Dieblicket var Regelen, saavel for Indfæstningen som for Afgiften, og derom troer jeg ikke vil være nogen Tvivl; skulde nogen Tvivl af denne Art være tilstede, saa vil det, hvis Forslaget antages, jo kunne bringes i Orden ved Behandlingen i det andet Thing, og det kan heller ikke have stor Vanskelighed med Brændedeputatet, da det, som det forekommer mig, ligger i Tingens Natur, at det maa vedblive enten i Penge eller i Brænde. Det er en Udkomst, som engang er givet Bønderne, og den maa her regnes fra; thi derved kommer den Sum ud, som skal bestemme, hvorledes den endelige Opgjørelse skal skee, det bliver en Ting, som kommer Bønderne tilgode, thi for Dieblicket faae de Brændedeputatet, naar de betale Afgiften; Afgiften er i Dieblicket kun Afgiften minus Brændedeputatet. Jeg maa her bemærke, at, medens vistnok endeel af de Medlemmer, som have skrevet deres Navne under dette Endringsforslag, kun have gjort det for at see Sagen fremmet uden absolut at dese denne Ansøelse, saa er der dog Nogle, som have samme Ansøelse om Indholdet som jeg, og jeg kan altså ikke tage det tilbage uden at have confereret med dem; men skulde jeg blive overbevist om, at det virkelig var sikkert, at Fæstjerne havde en større Udset til en god Afstindelse, at Testamentet bedre vilde fyldestgøres ved Forslaget, saaledes som det er antaget ved anden Behandling, og endelig, at Akademiet var sikker paa at faae den Afgift, som tilkom

det, saa skulde jeg meget gjerne finde mig i, at dette Forslag ikke blev antaget, men jeg troer, at, saaledes som Sagen er antagen ved anden Behandling, er der ingen Sikkerhed givet Akademiet, der er intet Hensyn taget til den virkelige Forsørgelsesadkomst, som hele Bondebefolkningen har faaet ved Testamentet, og der er heller ikke taget noget Hensyn til, hvad der skulde komme ud af det, enten for Akademiet eller for de Andres Vedkommende.

Cultusministeren: Jeg finder mig opfordret til at udtale mig lidt udførligere i Anledning af det sidste Foredrag; thi den arede Forslagsstillers Øtringer kunne benyttes til at angribe den hele her foreliggende Lov og alle slige Love i meer end een Henseende. Han sagde saaledes, at Forslaget mangler al Positivitet; ja, var dette Tilfældet, saa var Loven vistnok lidet hensigtsmæssig, men Regjeringen er gaaet ud fra og Thinget vistnok ogsaa, at naar Grundsætningen i Loven af 8de April 1851 var, at de fortrinligste sagslyndige Mænd skulde skjøne, hvad der efter Gaardens Beskaffenhed i det Hele kunde anses for en billig Landgildeafgift og en billig Indfæstning, og Kjøbesummen derefter beregnes, saa kan det ingenlunde antages, at her mangler Positivitet; jeg antager vel, som jeg har yttret, at der ved Ansættelsen af Afgifter kan finde en liden Afvigelse over eller under det, som de nærværende planmæssige Afgifter, der ogsaa støtte sig paa en Bonitering, udgjøre, men at paa saamange Giendomme ville disse Afvigelser udjævne sig, og saaledes anseer jeg det for aldeles sikkert, at Akademiet ved denne Ansættelse af Afgiften hverken vil komme til at vinde eller tabe noget Betydeligt, og de kalkrenghjerte Fæstere ei heller. Deres hidtilværende Afslag blive jo sikkert dem ved Loven, og mig synes da, at begge Stilling er saa betrygget,